

скопѣтъ, подчиненъ на търновскиятъ патриархъ и то до краятъ на XVI столѣтие. Освѣнъ тия български села, Раковски споминя, че 1859 година той е посѣтилъ селата между Крушевецъ и Семедрово и намѣрилъ е почти всичкитѣ населени съ българи, които говорили още български. Госп. С. Ж. Дацовъ споминя, че такива български поселенци имало въ селото *Салаковаци*, токо при самиятъ градъ Пожаревацъ [Зайчеръ и неговото население, стр. 36]; *бугарска-махла* въ самиятъ Пожаревацъ свидѣлствува за българско население въ тоя градъ.

Не съмъ ималъ честта да посѣтж тия мѣста въ врѣме на моето ученичество, та да видж, до колко тоя езикъ е запазенъ въ горнитѣ села и до днеска. Тия бѣлѣжки давамъ тука, не съ друга цѣль, а само да посочж, колко на вжтрѣ въ сѣрбското море сж пробили вълнитѣ на българското плѣме и вълнитѣ на българскиятъ езикъ. За да бждемъ справедливи трѣбва да признаемъ, че това, което сж направили вълнитѣ на българскиятъ елементъ на сѣверъ и къмъ западъ, това сж направили пакъ вълнитѣ на сѣрбскиятъ елементъ къмъ югъ истокъ. Нъ както днеска не може да утвърдимъ, че българскитѣ етнографически граници допиратъ до Пали-лула при Бѣлградъ, така сжщо не може да се каже, че сѣрбскитѣ етнографически граници допиратъ до Враня и Лѣсковецъ, Както и по горѣ спомѣнжхъ, славянскитѣ плѣмена, когато сж се заселявали, гледали сж всѣкога да бжджтъ заедно и да бжджтъ раздѣлни едни отъ други чрѣзъ нѣкакви естествени граници: рѣки, планини, планински върхове или друго. Така и тука. Между българскиятъ и сѣрбскиятъ елементъ като граница е служила всѣкога Българска-Морава, отъ еждѣто и е дошло и названието. Възможно е, и прѣзъ неж сѣрбскитѣ или българскитѣ вълни да пробиватъ, нъ ясниятъ български и сѣрбски цвѣтъ се вижда по край нейнитѣ лѣви или дѣсни брѣгове.

За голѣма наша жалость, както въ сѣрбската етнография, така и въ българската, липсватъ материяли отъ тия крайеве, та не може на нищо да се посочи. Въ българската литература има въ Сборникътъ на